

خاک شو تا بهارِ جانِ بینی	فقر بگزین که عز و شانِ بینی
خویش را چند سرگرانِ بینی؟	غنچه‌سان چاک زن گریبانی
نوبهاری اگر خزانِ بینی	از فنا، معنی بقا درباب
پرده بردار تا عیانِ بینی	کف چه داند حقیقتِ دریا؟
بحر در قطره‌ات نهانِ بینی	چون حباب ار ز خود برون آپی
زین چه فهمیده‌ای که آنِ بینی؟	غرّه منشین به وعده‌ی فردا
شاید این بحر را کرانِ بینی	در طلب دست و پا بزَن چون موج
پُر ز نقشِ پری‌رخانِ بینی	آینه شو که صفحه‌ی خود را
هرچه خواهد دلت همانِ بینی	گر نگاهِ تو با یقین جوشد
سر برون آر تا جهانِ بینی	چند محبوسِ الفت جسمی؟
از قفس فیضِ آشیانِ بینی	بالِ اوهام اگر به هم شکنی
جلوه‌ی ذاتِ بی‌نشانِ بینی	جهدِ آن کن که در ظهورِ صفات
نقشِ آن‌سوی آسمانِ بینی	سرمه‌ی بینش ار کنی حاصل
کاروان‌های دل روانِ بینی	سوی اقلیمِ قدس از انفاس
در دلِ مورِ ناتوانِ بینی	قوتِ شوکتِ سلیمانی
یعنی از ریشه، گلستانِ بینی	وارسی بر نزاکتِ اسرار
چرخ را مُشتِ استخوانِ بینی	خاک را مغزِ راز پنداری
در ملاقاتِ دوستانِ بینی	صفتِ التفاتِ رحمانی
گر همه رویِ دشمنانِ بینی	پرتوِ حسنِ دوست جلوه کند
دیده بگشای تا عیانِ بینی	سخت در خوابِ غفلتی بیدل

که جهان نیست جز تجلیِ دوست

این من و ما، همان اضافتِ اوست

